

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.717 van 12 april 2001
in de zaak A. 93.025/X-9627.**

In zake : 1. Paul VAN OSSELAER,
2. Myriam SCHELFAUT,
die woonplaats kiezen bij
Advocaten J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. LEFRANC,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Koning Albertlaan 128.

tussenkomen de partij :

de gemeente WAASMUNSTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Paul VAN OSSELAER en Myriam SCHELFAUT op 26 juni 2000 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 18 april 2000 van de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media houdende, eensdeels, inwilliging van het beroep van de gemachtigde ambtenaar en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster tegen de beslissing van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen waarbij hun de vergunning wordt verleend voor het bouwen van een rundveestal op een perceel, gelegen aan de Pelkemstraat te Waasmunster, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 1044 en 1045, anderdeels, vernietiging van voormel-

de beslissing van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 9 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 november 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad J. BOVIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoekers, van Advocaat V. TOLLENAERE die, loco Advocaat P. LEFRANC verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat B. WILMS die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gemeente WAASMUNSTER met een verzoekschrift van 19 oktober 2000 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat verzoekende partijen op 30 maart 1998 bij het college van burgemeester en

schepenen van de gemeente Waasmunster een bouwaanvraag hebben ingediend voor "het bouwen van een rundveestal" op een perceel gelegen aan de Pelkemstraat te Waasmunster, kadastraal bekend Sectie B, nrs. 1044 en 1045; dat het bouwperceel volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 vastgesteld gewestplan Sint-Niklaas - Lokeren is gelegen in agrarisch gebied; dat de bouwplannen voorzien in de oprichting van een stal van 24 m op 45 m, met een kroonlijsthoogte van 3,50 m en een nokhoogte van 7,20 m, uitgevoerd in uitgewassen silexbetonpanelen en een dakbedekking in grijze vezelcementplaten, in te planten op 36 m uit de weg, dat tijdens het openbaar onderzoek over de bouwaanvraag 68 bezwaarschriften worden ingediend; dat de gemachtigde ambtenaar op 17 juli 1998 een ongunstig advies heeft uitgebracht op grond van de overweging "dat de inplanting voorzien is in een open en homogeen agrarisch gebied waardoor het landschap wordt aangetast", en "dat tijdens het openbaar onderzoek bezwaarschriften werden ingediend die door het college niet werden weerlegd"; dat het college van burgemeester en schepenen bij besluit van 10 augustus 1998 de bouwvergunning heeft geweigerd op grond van het ongunstig advies van de gemachtigde ambtenaar, waarbij het zich uitdrukkelijk aansluit; dat verzoekende partijen op 16 september 1998 beroep hebben ingesteld tegen deze weigeringsbeslissing bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen; dat de bestendige deputatie bij besluit van 26 november 1998 dit beroep heeft ingewilligd en de gevraagde bouwvergunning heeft verleend op grond van volgende, met de goede plaatselijke aanleg verband houdende redenen :

"Dat de nieuwe bouwplaats zorgvuldig gekozen is aan de rand van een agrarisch gebied bij de bijhorende akkers;

dat de bestendige deputatie op 5 oktober 1995 de milieuvergunning verleende voor het exploiteren van een rundveebedrijf omvattende 96 runderen;

dat de inplanting gebeurt op voldoende afstand van de bestaande woningen, teneinde te voldoen aan de afstandsregels in verband met de milieuvergunning; dat de aanvraag een bedrijfsverplaatsing van een onderdeel van een leefbaar bedrijf betreft";

dat de gemachtigde ambtenaar met een op 7 januari 1999 ter post aangetekend beroepsschrift beroep heeft ingesteld tegen voormelde beslissing van de bestendige deputatie bij de Vlaamse regering; dat ook het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster met een op 14 januari 1999 ter post aangetekend beroepsschrift beroep heeft ingesteld tegen dezelfde beslissing bij de Vlaamse regering; dat de Vlaamse minister van Economie, Ruimtelijke Ordening en Media bij het bestreden besluit van 18 april 2000 het beroep van de gemachtigde ambtenaar en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster heeft ingewilligd en het besluit van 26 november 1998 van de bestendige deputatie heeft vernietigd; dat dit besluit is gemotiveerd als volgt :

"Overwegende dat in deze context belangrijke aandacht dient besteed aan de opmerking, die reeds in het bovenvermelde ministerieel besluit van 9 augustus 1996 werd gemaakt betreffende het open karakter van het gebied; dat door het project namelijk een aanzet tot aansnijding en benutting van dit open gebied wordt gegeven, waarbij sterk in vraag kan worden gesteld of dit vanuit een zuiver stedenbouwkundig oogpunt wel aangewezen is; dat zich slechts aan de overzijde van de straat een paar landelijke eigendommen bevinden; dat onder meer uit de luchtfoto blijkt dat het betrokken terrein is omgeven door een zeer open en homogeen gebied, waarvan het behoud in het raam van een dergelijke plaatselijke aanleg aangewezen is; dat in dit verband door de particulier weliswaar aanpassingen werden aangebracht ten opzichte van de eerste aanvraag, maar dat deze in concreto niet zo aanmerkelijk te noemen zijn; dat de breedte weliswaar wordt verminderd, doch nog steeds een bouwdiepte van 45 meter wordt behouden; dat de particulier in zijn nota, neergelegd tijdens de hoorzitting, hieromtrent ten onrechte gewag maakt van een bouwdiepte van 25 meter; dat de verlaging van de kroonlijsthoogte en nokhoogte ook geen groot verschil uitmaakt, temeer daar nog steeds rekening dient gehouden met het feit dat het hier nog gaat om een

onderdeel van een beoogde herlocalisatie, waarop geen volledig zicht wordt gegeven;

Overwegende dat de particulier in zijn tijdens de hoorzitting neergelegde nota poneert dat zelfs de bestendige deputatie stelt dat de open ruimte niet wordt geschonden; dat hier door de particulier een verkeerde interpretatie wordt doorgevoerd en de door hem geciteerde tekst van de beslissing van de bestendige deputatie uit zijn verband wordt gerukt; dat namelijk deze geciteerde tekst deel uitmaakt van de overweging die een weergave inhoudt van de door de particulier aangevoerde argumenten; dat deze loutere samenvatting van de argumenten van de particulier zeker niet inhoudt dat de bestendige deputatie deze argumenten tot de hare maakt; dat integendeel door de bestendige deputatie in haar beslissing bij haar verdere overwegingen duidelijk wordt gesteld dat de bebouwing in de betrokken straat zich beperkt tot een paar landelijke eigendommen, allen gesitueerd aan de westzijde van de straat en dus aan de overkant van het eigendom in kwestie, en dat het gebied gekenmerkt wordt door een overheersende aanwezigheid van weiden en akkerlanden, wat het uitgesproken open karakter bepaalt; dat aldus deze zienswijze van de particulier niet kan worden bijgetreden;

Overwegende dat in zijn verdere verdediging door de particulier wordt aangevoerd dat de argumentatie van de gemachtigde ambtenaar in zijn eerste en tweede overweging tegenstrijdig is door enerzijds te stellen dat een herlocalisatie niet in fasen mag gebeuren en anderzijds deze herlocalisatie schade toebrengt aan het landschap; dat hierin niet zozeer een tegenstrijdigheid kan worden gezien, doch dat het in feite eerder gaat om twee complementaire gegevens; dat uit deze argumentering van de gemachtigde ambtenaar twee volwaardige criteria naar voren komen, namelijk dat eensdeels een herlocalisatie niet in fasen kan worden doorgevoerd, zeker niet wanneer geen oordeel kan worden gevormd over het geheel van het opzet, en dat anderdeels deze herlocalisatie in haar geheel nog altijd inpasbaar moet blijven in de betrokken omgeving; dat door de particulier wordt uitgegaan van het standpunt dat een gebouw, van zodra het een agrarisch gebruik kent, sowieso in het agrarisch gebied kan worden toegestaan; dat dergelijke zienswijze niet valt te rijmen met een oordeelkundig beleid inzake ruimtelijke ordening; dat als algemene regel kan worden gesteld dat elk ontwerp, ook al is het in se in overeenstemming met de door het gewestplan vastgestelde bestemming van het gebied, zodanige kenmerken dient te vertonen dat de goede aanleg van de plaats niet in het gedrang wordt gebracht; dat hiervoor ook kan worden verwezen naar de bepalingen van artikel 19 van bovenvermeld koninklijk besluit van 28 december 1972; dat in de bovenvermelde overwegingen meer concreet naar voren is gebracht dat het

project de openheid van het gebied in het gedrang brengt en hierdoor de plaatselijke aanleg hypothekeert; dat deze openheid een algemeen gegeven is, dat niet alleen geldt voor de landschappelijk waardevolle gebieden, waar nog meer specifiek aandacht wordt besteed aan de schoonheidswaarde van het landschap; dat, en dit in tegenstelling tot de opwerping van de particulier, door het belang van de openheid van dit gebied te beklemtonen in casu geen toepassing wordt gemaakt van de voorschriften die voor de landschappelijke waardevolle gebieden van toepassing zijn; dat om alle bovengenoemde redenen dient gesteld dat het project de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt en stedenbouwkundig niet kan worden aanvaard; dat de inwilligingsbeslissing van de bestendige deputatie het algemeen belang schaadt en in strijd is met een degelijk beleid inzake ruimtelijke ordening; dat zodoende de hogere beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen in aanmerking komen voor inwilliging";

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat, wat de eerste door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, verzoekers in een eerste middel de schending aanvoeren van artikel 53, § 2 en § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober

1996, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het rechtszekerheidsbeginsel en "de verworven rechten van mevrouw SCHELFAUT" en machtsoverschrijding,

"doordat, de minister de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk verklaart, niettegenstaande enkel eerste verzoekende partij, de heer Paul VAN OSSELAER van de beroepen werd op de hoogte gebracht en dit met de navolgende motivering :

'dat in dit verband dient opgemerkt dat zowel uit het verloop van de gevolgde procedure als uit de gegevens van het dossier duidelijk blijkt dat de betrokken particulieren als één enkele partij fungeren en naar voren treden, zodat niet kan worden gesteld dat een betrokken partij over het hoofd wordt gezien; dat door deze samenhang van optreden niet kan worden gesteld dat zich een tweede partij met een duidelijk onderscheiden belang, met eigen specifieke kenmerken aanbood; dat aldus ook niet kan worden gesteld dat een welbepaalde partij over het hoofd werd gezien, hetgeen tot gevolg had (dat) de belangen van deze partij onvoldoende of niet konden worden verdedigd; dat met andere woorden in casu kan worden geponeerd dat door het in kennis stellen van de heer VAN OSSELAER alleen van de ingestelde beroepen schade werd toegebracht aan de belangen van een eventuele tweede, afzonderlijke partij; dat door de particulier ook geen enkel concreet gegeven wordt aangebracht waaruit deze veronderstelling zou blijken; dat dit argument van de particulier niet kan worden weerhouden',

terwijl, het college van burgemeester en schepenen alsook de gemachtigde ambtenaar bij de Vlaamse regering in beroep kunnen komen binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van de vergunning; het wordt terzelfder tijd ter kennis gebracht van de aanvrager en van de Vlaamse regering, dat wanneer binnen de termijn van dertig dagen geen beroep ingesteld is de vergunning definitief is,

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt, door na vastgesteld te hebben dat er twee aanvragers

zijn, namelijk de heer VAN OSSELAER en mevrouw SCHELFAUT, en dat alleen de heer Paul VAN OSSELAER in kennis werd gesteld van de beroepen van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen, te beslissen dat geen kennisgeving diende te gebeuren aan mevrouw SCHELFAUT, dat aangezien de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen geen beroep ingesteld hebben bij de Vlaamse regering in zoverre de vergunning door de deputatie werd toegekend aan mevrouw SCHELFAUT, de bouwvergunning in haren hoofde dan ook definitief is en de minister derhalve zijn macht overschrijdt en artikel 53, § 2 DROG en de verworven rechten van mevrouw SCHELFAUT schendt door de vergunning ook wat haar betreft te vernietigen, dat het motief dat de twee aanvragers als één partij zouden mogen worden beschouwd of dat er geen schade zou zijn toegebracht niet pertinent is en de beslissing, die strijdt met artikel 53, § 2 DROG, niet kan dragen, dat derhalve artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet geschonden zijn, dat in het decreet immers staat dat kennis moet worden gegeven aan de aanvrager; dat dit impliceert dat wanneer er meerdere aanvragers zijn, kennis moet worden gegeven aan alle aanvragers; dat het decreet ook niet toelaat van verschillende aanvragers samen te voegen tot één partij, dat artikel 53, § 2 DROG het begrip 'partij' niet kent en de minister derhalve door aanvragers samen te voegen tot één partij en te werken met het begrip "partij" iets toevoegt aan artikel 53, § 2 DROG waardoor hij zijn macht overschrijdt";

Overwegende dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de bouwaanvraag werd ingediend door "Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT" en enkel door Paul VAN OSSELAER werd ondertekend; dat ook het beroep bij de bestendige deputatie werd ingesteld namens "de heer Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT"; dat slechts ingevolge het beroep van de gemachtigde ambtenaar en het college van burgemeester en schepenen bij de Vlaamse regering tegen de beslissing van de bestendige deputatie waarbij "het beroep ingesteld door Els EMPEREUR namens Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT wordt ingewilligd" de raadslieden van verzoekende partijen in een ter post aangetekend schrijven van 27 januari 1999 stellen de raadslieden te zijn van "de heer en mevrouw Paul VAN OSSELAER-SCHELFAUT" en vragen rekening te houden met hun tussenkomst en een hoorzitting te organiseren; dat

het middel uitgaat van de premisse dat er twee aanvragers zijn; dat deze premisse feitelijke grondslag lijkt te missen; dat het middel om deze reden alleen reeds niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een tweede middel de schending aanvoeren van artikel 53, § 2 en § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

"doordat, de minister oordeelt dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk is niettegenstaande de eensluidend verklaarde kopie die enkel aan de heer Paul VAN OSSELAER werd gestuurd niet gedagtekend is, dat de minister deze beslissing als volgt uitlegt :

'dat hieraangaande dient opgemerkt dat het beroepschrift zelf een niet gedateerde bijlage is aan het schrijven van de gemachtigde ambtenaar; dat in deze omstandigheden dit schrijven met zijn bijlage als één samenhangend geheel dient te worden beschouwd';

terwijl, de gemachtigde ambtenaar bij de Vlaamse regering in beroep kan komen binnen dertig dagen na ontvangst van de beslissing van de bestendige deputatie tot verlening van de vergunning; hij zijn beroep terzelfder tijd ter kennis moet brengen van de aanvrager en van de Vlaamse regering, dat de mededeling van het beroepschrift de aanvrager onder meer moet inlichten over de datum van het beroep (...),

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt door het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk te verklaren, nu hij nochtans vooraf vastgesteld heeft dat de bijlage bij brief van de gemachtigde ambtenaar aan één van de aanvragers het beroepschrift uitmaakt en dat dit niet gedateerd is,

dat het motief dat het begeleidend schrijven geda-teerd is en dat de bijlage (het beroepschrift) één geheel vormt met die brief de gevolgde handelwijze niet kan rechtvaardigen en de beslissing van de minister niet kan dragen, dat de aanvrager op deze wijze niet kan weten of het beroepschrift terzelfder tijd aan hem en aan de minister werd gestuurd";

Overwegende dat verzoekende partijen in een derde middel de schending aanvoeren van artikel 53, § 2 en § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

"doordat, de minister met het bestreden besluit oordeelt dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk is, waar hij zelf vaststelt dat de inventaris van de stukken niet aan(toont) waarop dat beroep gesteund is aan geen van de aanvragers ter kennis werd gebracht, dat de minister daartoe onder meer aanvoert wat volgt :

'dat dit aan de particulieren betekende beroep-schrift gelijkaardig is aan het oorspronkelijk beroepschrift, met vermelding van de integrale tekst; dat de vermelde inventaris enkel terug-slaat op de administratieve stukken van het dossier, die alleen noodzakelijk zijn voor de behandeling ten gronde van het ingestelde be-roep, doch verder voor de particulieren geen enkel aanvullend essentieel gegeven bevatten; dat een afschrift van dergelijke gegevens niet aan de particulieren dient te worden overge-maakt';

terwijl, artikel 53, § 2, aan de gemachtigde ambtenaar de verplichting oplegt het beroepschrift zelve volledig ter kennis te brengen van de aan-vrager(s), dat de inventaris van de stukken waarop het beroep steunt deel uitmaakt van het beroep-schrift, alleen al omdat er in het beroepschrift zelve naar verwezen wordt, dat enkel door deze mededeling de aanvrager volledig van de redenen van het beroep op de hoogte gebracht wordt, dat het beroep van de gemachtigde ambtenaar immers niet alleen redenen moet bevatten, doch dat deze redenen ook steun moeten vinden in het dossier, dat de gemachtigde ambtenaar in zijn brief aan de minister stelt dat hij zijn beroep steunt op een bundel en hij dit bundel met een inventaris genummerd van 1 tot 10 voegt,

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen,

zodat, de minister artikel 53, § 2 DROG schendt door het beroep van de gemachtigde ambtenaar ontvankelijk te verklaren, daar waar vaststaat dat de inventaris van stukken waarop het beroep steunt aan geen van de aanvragers werd ter kennis gebracht en de minister derhalve oordeelt op grond van een niet volledig ter kennis gebracht beroepschrift, dat het enkel om administratieve stukken gaat, kan deze werkwijze niet billijken, dat immers de administratieve stukken de feitelijke grondslag moeten vormen voor het beroep, dat eerste verzoekende partij op grond van de meegedeelde kopie, zonder de bijlage (inventaris) niet kan nagaan of er werkelijk stukken zijn, of alle stukken werden overgemaakt dan wel een selectie en of het beroep steun vindt in stukken, dat derhalve ook artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet geschonden zijn";

Overwegende, wat het tweede en het derde middel betreft, dat het bestreden besluit uitspraak doet over het beroep tegen de beslissing van 26 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen ingesteld zowel door de gemachtigde ambtenaar als door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster; dat de betreffende middelen slechts dienen te worden onderzocht indien zou blijken dat ook het middel waarin wordt aangevoerd dat het beroep ingesteld door het college van burgemeester en schepenen niet ontvankelijk is, ernstig wordt bevonden; dat, zoals hierna zal blijken, dit niet het geval is; dat de middelen niet dienstig zijn; dat zij niet ernstig zijn;

Overwegende dat verzoekende partijen in een vierde middel de schending aanvoeren van artikel 53, § 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de artikelen 106, 109 en 110 van de Gemeentewet en van de artikelen 2 en

3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

"doordat, de minister met het bestreden besluit het beroep van het college van burgemeester en schepenen ontvankelijk verklaart, niettegenstaande dat beroep niet ondertekend is door de burgemeester maar door de schepenen van ruimtelijke ordening, zonder dat deze schepenen melding maakt van enige opdracht als bedoeld in artikel 110 Gem. W., dat de minister zich uitlegt als volgt :

'dat in dit verband dient opgemerkt dat bij de installering van een gemeentelijke overheid een duidelijke afbakening en installatie van bevoegdheden wordt afgebakend en dat het niet meer dan logisch is dat de betrokken documenten, binnen de afbakening van deze bevoegdheden, door de daartoe bevoegde schepenen namens en voor de burgemeester en namens het college van burgemeester en schepenen wordt ondertekend, in casu door de bevoegde schepenen van ruimtelijke ordening';

terwijl, alle akten en de briefwisseling van de gemeente moeten worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend door de gemeentesecretaris (artikel 109 Gem.W.), dat de burgemeester de ondertekening van bepaalde stukken schriftelijk kan opdragen aan één of meer leden van het schepencollege en de schepenen aan wie de opdracht is gegeven boven zijn handtekening, naam en functie melding moet maken van die opdracht, dat het gaat over een bijzondere opdracht, dat een schepencollege een collegiaal orgaan is en dat de leden over geen enkele persoonlijke bevoegdheid beschikken (artikel 106 Gem.W. ...),

en terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissingen moeten kunnen dragen,

zodat, de minister door in het bestreden besluit te aanvaarden dat bij hem tegen een bouwvergunning een beroep kan worden ingesteld door een schepenen van ruimtelijke ordening met de bewoordingen 'namens het college van burgemeester en schepenen' en 'voor de burgemeester' de artikelen 106, 109 en 110 van de Gemeentewet evenals artikel 53, § 2 DROG schendt, dat de motivering die in het bestreden besluit gegeven wordt om dergelijk beroep ontvankelijk te verklaren strijdt met het collegiaal karakter van het schepencollege en aan de schepenen persoonlijke bevoegdheden toekent, dat het ene noch het andere wettig kan, gelet op artikel 106 Gem.W., dat derhalve die motivering niet pertinent is en de beslissing niet kan

dragen (schending van artikel 53, § 3 DROG en de Motiveringswet)";

Overwegende dat de artikelen 106, 109 en 110 van de gemeentewet luiden als volgt :

"Hoofdstuk III

Vergaderingen, beraadslagingen en besluiten van het college van burgemeester en schepenen

(...)

106. De besluiten worden bij meerderheid van stemmen genomen; bij staking van stemmen verdaagt het college de zaak tot een volgende vergadering, tenzij het verkiest een lid van de gemeenteraad op te roepen naar de volgorde van inschrijving op de ranglijst.

Indien echter de meerderheid van het college voor de behandeling de zaak spoedeisend heeft verklaard, is de stem van de voorzitter beslissend. Hetzelfde geldt wanneer op drie vergaderingen de stemmen staken over een zelfde zaak, zonder dat in het college een meerderheid verkregen is om een raadslid op te roepen.

(...)

Hoofdstuk IV

Bepalingen toepasselijk op de akten van de gemeenteoverheden

Afdeling 1

Opmaken van de akten

(...)

109. De reglementen en verordeningen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen, de bekendmakingen, de akten en de briefwisseling van de gemeente worden ondertekend door de burgemeester en medeondertekend door de secretaris.

110. De burgemeester kan de ondertekening van bepaalde strukken schriftelijk opdragen aan één of meer leden van het college van burgemeester en schepenen. Die opdracht kan ten allen tijde door de burgemeester worden herroepen.

De schepen aan wie de opdracht is gegeven, moet boven zijn handtekening, naam en functie melding maken van die opdracht.";

Overwegende dat uit een uittreksel uit de notulen van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster blijkt dat het college van burgemeester en schepenen in zitting van 21 december 1998 "akte (neemt) van het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 26.11.98, waarbij bouwvergunning wordt verleend aan VAN OSSELAER Paul - SCHELFAUT,

Ardoystraat 65, Hamme, voor het bouwen van een rundvee-stal ter vervanging van bouwvallige stal in woongebied op 295m afstand van elkaar, op het perceel gelegen langs de Pelkemstraat, Sectie B 1044, 1045" en "beslist in beroep te gaan tegen deze beslissing"; dat de beslissing om het beroep in te stellen blijkt te zijn genomen, niet door de schepen van ruimtelijke ordening, maar door het college van burgemeester en schepenen;

Overwegende dat uit de stukken van het dossier blijkt dat het beroepsschrift is ondertekend :

"Namens het College van Burgemeester en Schepenen In opdracht : De gemeentesecretaris, (handtekening)	Namens de Burgemeester, De Schepen van Ruimte- lijke Ordening, (handtekening) Danny De Schepper";
Anne De Schrijver	

Overwegende dat door de vermelding "Namens de Burgemeester" de schepen van ruimtelijke ordening op het eerste gezicht melding maakt van zijn opdracht zoals vereist door artikel 110, tweede lid, van de gemeentewet; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekende partijen in een vijfde middel de schending aanvoeren van artikel 53, § 3 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het redelijkheidsbeginsel,

"doordat, de minister het besluit van de bestendige deputatie vernietigt en zich daarbij vooral laat leiden door het advies van de Afdeling Land van 22 februari 1999, dat volgens de minister het project zou strijden met de goede plaatselijke ordening omdat de open ruimte wordt aangesneden en omdat het maar

over een deel van het bedrijf gaat dat elders gelocaliseerd wordt,

terwijl, de beslissingen van de Vlaamse regering met redenen moeten omkleed worden door in de beslissing aan te geven waarop men zich in feite en in rechte gesteund heeft om aldus te beslissen en dat deze redenen pertinent moeten zijn en de beslissing moeten kunnen dragen, dat de uiteenzetting in het bestreden besluit betreffende de schending van de open ruimte niet deugt en geen pertinente motivering oplevert, dat deze beschouwingen vooreerst geen steun vinden in het advies van de Afdeling Land waarin nadrukkelijk gesteld wordt : 'Uit het oogpunt van een goede landinrichting is de voorgestelde inplantingsplaats als vestiging voor een leefbaar beroepslandbouwbedrijf aanvaardbaar en verantwoord. De locatie aan de rand van een homogeen agrarisch gebied nabij de woonzone is zorgvuldig gekozen. Het gedeelte rundveehouderij is een grondgebonden productietak', dat ten tweede het landschap wel degelijk aangesneden is en er in de nabijheid van de bouwplaats gebouwen werden vergund, dat ook het motief dat het maar gaat om een onderdeel van het bedrijf niet dienstig is om de vergunning te vernietigen, dat het immers gaat om een tak van een in zijn geheel leefbaar landbouwbedrijf, dat het kennelijk onredelijk is om een bedrijf te verplichten zich volledig te herlocaliseren omdat één welbepaalde tak omwille van afstandsregels dient te worden geherlocaliseerd, dat door die redenering, wanneer de volledige herlocalisatie niet kan en de gedeeltelijke herlocalisatie niet mag, de facto de sluiting van de te herlocaliseren tak wordt opgelegd waardoor het restant niet langer een leefbaar landbouwbedrijf uitmaakt";

dat verzoekende partijen in een toelichting bij het middel betogen dat bedrijven die gebonden zijn aan afstandsregels uit hun aard zich in minder bebouwde gebieden moeten gaan localiseren, dat de minister hier eigenlijk uitgaat van de idee van het structuurplan dat veehouderij in speciale gebieden dient ondergebracht te worden, waar er dan meerdere korter bij elkaar kunnen liggen, dat er evenwel nog geen dergelijke gebieden bestaan, en dat door deze redenering de minister de vergunning "lijkt" te vernietigen op grond van de beleidsintenties vervat in het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen;

Overwegende dat het bestreden besluit in zijn hiervoor geciteerde motivering weliswaar verwijst naar het advies van de Administratie Milieu-, Natuur-, Land- en Waterbeheer, maar hierop niet lijkt te zijn gesteund wat betreft het standpunt van deze administratie omtrent de voorgestelde inplantingsplaats; dat de hiervoor aangehaalde motivering van het bestreden besluit hieromtrent een eigen beoordeling bevat, die hiermede niet overeenstemt; dat het motief dat de voorgestelde inplantingsplaats de goede aanleg van de plaats in het gedrang brengt, op het eerste gezicht volstaat om het bestreden besluit te dragen; dat de eventuele onwettigheid van overtollige motieven niet tot de onwettigheid van het bestreden besluit kan leiden; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente WAASMUNSTER in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op vijftuizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf april tweeduizendeen, door :

de H. J. BOVIN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. TRUYENS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

J. BOVIN.